

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: رمزی بارود
فرستنده: عثمان حیدری
۱۱ می ۲۰۲۴

از انتفاضه امریکائی برای غزه چه انتظاری می توان داشت

اعتراضات گسترده در دهها دانشگاه ایالات متحده را نمی توان صرفاً به حد یک صحبت سرکوبگر و گمراه کننده درباره یهودستیزی تقلیل داد.

هزاران دانشجوی امریکائی در سراسر کشور به دلیل نفرت بیمارگونه از یهودیان، با اقدام به تظاهرات، امنیت و آینده خود را به خطر نمی اندازند. انگیزه آنها برای این اقدامات، خشم مشروع و طرد کامل کشتار جمعی فلسطینیان بی دفاع توسط دولت اسرائیل در غزه است. آنها خشمگین هستند، زیرا حمام خونی که از ۷ اکتوبر در نوار غزه آغاز شده، به طور کامل توسط دولت ایالات متحده حمایت و تأمین مالی می شود.

این اعتراضات گسترده در ۱۷ اپریل از دانشگاه کلمبیا آغاز، و سپس به سرتاسر ایالات متحده، از نیویورک تا تگزاس، و از کارولینای شمالی تا کالیفرنیا، کشیده شد. این اعتراضات از نظر ماهیت و شدت با تظاهرات ضد جنگ ویتنام در ایالات متحده در سال‌های ۱۹۶۰-۱۹۷۰ قابل مقایسه است. اما در عین حال، باید به اهمیت تنوع قومی و فراگیری اجتماعی اعتراضات فعلی توجه کرد.

در بسیاری از دانشگاه‌ها، دانشجویان عرب، مسلمان، یهودی، سیاهپوست، بومیان امریکائی، و سفیدپوست شانه‌به‌شانه همتایان فلسطینی خود با موضعی یکسان علیه جنگ به پا خاسته‌اند. این بار انگیزه این دانشجویان معترض ترس از اعزام به جبهه جنگ در غزه نیست؛ آن‌طور که در واقع برای بسیاری از دانشجویان امریکائی در دوران جنگ ویتنام بود. در عوض، آنها حول مجموعه‌ای مشخص از اولویت‌ها متحد شده‌اند: پایان جنگ، خاتمه دادن به حمایت ایالات متحده از اسرائیل، پایان دادن به سرمایه‌گذاری مستقیم دانشگاه‌های آنها در اسرائیل و به رسمیت شناختن حق اعتراض دانشجویی. این خواسته‌ها آرمان‌گرایانه نیست، بلکه تجلی انسانیت در بهترین لحظات آن است.

با وجود دستگیری‌های دسته‌جمعی، که از کلمبیا شروع شد، و اعمال خشونت مستقیم علیه اعتراضات مسالمت‌آمیز، جنبش در همه‌جا شدت بیشتری گرفته است.

در سوی دیگر، سیاستمداران امریکائی، به همراه جو بایدن، رئیس‌جمهور امریکا، بدون توجه به هیچ‌یک از مطالبات معقول و مورد حمایت جهانی دانشجویان معترض، آنها را به یهودستیزی متهم کردند.

بار دیگر، نهادهای حاکم دموکرات و جمهوری‌خواه به‌طور مشترک در حمایت کورکورانه از اسرائیل موضع گرفتند. بایدن «اعتراضات یهودی‌ستیز» را محکوم کرد و آن‌ها را «شرم‌آور و خطرناک» خواند.

چند روز بعد، مایک جانسون، سخنگوی مجلس نمایندگان، با پوشش شدید امنیتی از دانشگاه بازدید کرد. بسختی بتوان در کشوری که ادعای پذیرش دموکراسی، احترام به آزادی بیان و حق تجمع دارد، سخنان او را مناسب دانست. او گفت: «نمی‌توانیم اجازه دهیم که این نوع نفرت و یهودی‌ستیزی در دانشگاه‌های ما پا بگیرد» و افزود: «امروز اینجا هستیم که هم‌صدا با همکارانم از رئیس دانشگاه (مینوش) شفیق بخوایم که در صورت عدم توانایی به خاتمه این هرج و مرج موجود و برقراری فوری نظم، استعفاء دهد.» البته، شفیق هم بیکار ننشسته و ضمن متهم کردن دانشجویان معترض به یهودی‌ستیزی، از اداره پولیس نیویورک تقاضای سرکوب آنها را کرده بود.

رسانه‌های جریان اصلی ایالات متحده هم در ایجاد سردرگمی و انتشار اطلاعات نادرست در مورد دلایل اعتراضات سهم خود را ادا کردند. «وال استریت جورنال» بار دیگر دست نویسندگانی مانند استیون استالینسکی را باز گذاشت تا به فعالان جوان عدالت‌خواه به دلیل جرأت انتقاد از نسل‌کشی هولناک اسرائیل در غزه افترا بزنند. او مدعی شد که: «حماس، حزب‌الله، حوثی‌ها، و دیگران در حال پرورش فعالان در ایالات متحده و سراسر غرب هستند.»

ممکن است قلم به‌دستان جریان غالب در ایالات متحده بخواهند خود و خوانندگان خود را فریب دهند، اما حقیقت این است که حزب‌الله و حماس به‌دنبال «عضوگیری» در دانشگاه‌های طراز اول امریکا، جایی که جوانان را اغلب برای گرفتن مناصب بالای دولتی و مدیریت شرکت‌های بزرگ آماده می‌کنند، نیستند. این کوشش‌ها در انحراف عقاید تنها به‌منظور نفی تغییر غیرقابل انکاری است که در جامعه امریکا به‌وجود آمده است؛ تغییری که یک جابه‌جایی در الگوی دیرپای دید مردم درباره اسرائیل و فلسطین را نوید می‌دهد.

سال‌ها قبل از جنگ فعلی، امریکائی‌ها نظرات خود را در مورد اسرائیل و به‌اصطلاح «روابط ویژه» کشورشان با "تل ابیب" تغییر داده‌اند. دموکرات‌های جوان این روند را رهبری کرده‌اند، اما اثرات آن را می‌توان در میان مستقل‌ها و تا حدی جمهوری‌خواهان جوان نیز مشاهده کرد. انتشار بیانیه‌ای که می‌گوید: «همدردی در خاورمیانه اکنون بیشتر با

فلسطینی‌ها است تا با اسرائیلی‌ها» در گذشته غیرقابل تصور بود. اما این طبیعی است و آخرین نظرسنجی‌ها در مورد این موضوع، همراه با کاهش محبوبیت بایدن، همچنان این واقعیت را تأیید می‌کند.

نسل‌های قدیمی‌تر سیاستمداران امریکائی، که بر اساس حمایت بی‌قید و شرط خود از اسرائیل حرفه‌های خود را ساخته و آن را تداوم بخشیدند، قادر به درک واقعیت‌های جدید نیستند. زبان آنها مغشوش و پر از دروغ است. با این حال، آنها مایلند تا آنجا پیش بروند که به‌قیمت بدنام کردن یک نسل کامل از مردم خود — رهبران آینده امریکا — خواسته‌های دولت اسرائیل را برآورده نمایند.

بنیامین نتانیا هو، نخست‌وزیر اسرائیل، در بیانیه‌ای تلویزیونی در ۲۴ اپریل معترضان را به‌عنوان «اوباش یهودی‌ستیز» توصیف کرد که «دانشگاه‌های طراز اول را اشغال کرده‌اند.» او مدعی شد که معترضان مسالمت‌آمیز خواستار «نابودی اسرائیل» هستند. سخنان او باید خشم همه امریکائی‌ها را، صرف‌نظر از سیاست و ایدئولوژی، برمی‌انگیزد. در عوض، سیاستمداران بیشتری شروع به تکرار طوطی‌وار سخنان او کردند.

اما اثر منفی این فرصت‌طلبی‌های سیاسی، نه در آینده‌ای دور بلکه در هفته‌ها و ماه‌های آینده، به‌ویژه در آستانه انتخابات ریاست‌جمهوری، بر ملاً خواهد شد. میلیون‌ها امریکائی به‌وضوح از جنگ، از وفاداری دولتشان به یک کشور خارجی، از نظامی‌گری، خشونت پولیس، از محدودیت‌های بی‌سابقه در آزادی بیان در ایالات متحده، و موارد دیگر، به تنگ آمده‌اند.

جوانان امریکائی، که به منافع شخصی و یا توهمات تاریخی و روحی نسل‌های گذشته پایبند نیستند، می‌گویند «دیگر بس است». آنها فراتر از شعار، با قیامی یک‌پارچه، خواهان پاسخ‌گویی، مسئولیت‌پذیری اخلاقی و قانونی، و پایان فوری جنگ هستند.

اکنون که دولت ایالات متحده هیچ اقدامی در این راه انجام نداده است و در واقع به تغذیه ماشین جنگی اسرائیل در یورش خود به میلیون‌ها فلسطینی ادامه می‌دهد، این دانشجویان شجاع خود دست به عمل زده‌اند. بدون شک این لحظه‌ای عمیقاً الهام‌بخش و سرنوشت‌ساز در تاریخ ایالات متحده است.

رمزی بارود، روزنامه‌نگار و ویراستار «روزشمار فلسطین» است. او تا به‌حال پنج کتاب نوشته است، و آخرین اثر او این زنجیرها خواهد گسست: داستان‌های مبارزه و دفاع فلسطینی‌ها در زندان‌های اسرائیل نام دارد.

منبع: کانتر پانچ، ۲ می ۲۰۲۴

[American Intifada for Gaza: What Should We Expect? - CounterPunch.org](https://www.counterpunch.org/American-Intifada-for-Gaza-What-Should-We-Expect/)